

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 29-A DUPĂ RUSALII
(a celor 10 leproși)
SF. CUV. PAVEL TEBEUL
ȘI IOAN COLIBAȘUL

DUMINICA CELOR 10 LEPROȘI

Astăzi ne aflăm în Duminica a 29-a după Rusalii, zi în care Sfântul Apostol și Evanghelist Luca ne îndeamnă, prin pericopa sa evanghelică, să medităm la toate darurile noastre pe care le-am primit de la Dumnezeu, iar noi, la rândul nostru, să-i aducem și noi daruri bunului Dumnezeu. Unul din aceste daruri pe care noi îl putem aduce Domnului este recunoștința.

Citim în Evanghelia de astăzi cum Mântuitorul a tămăduit zece leproși, chinuți de această gravă suferință nu numai prin faptul că aveau mult de suferit în trupurile lor afectate de boală, cât mai cu seamă pentru faptul că erau condamnați la însingurare și izolare. Venind din Galileea în Iudeea, în apropierea unui sat, Mântuitorul Hristos a fost întâmpinat de cei zece leproși care I-au cerut milă. El i-a trimis să se arate preoților, iar plecând către preoți, care aveau autoritatea de a se pronunța cu privire la boala pe care aveau, cei zece leproși au observat că s-au vindecat.

Doar unul din cei zece, samaritanian fiind, a considerat de cuviință să se întoarcă și să-I mulțumească Mântuitorului pentru minunea vindecării divine. Acesta, contrariat de indiferența și ingratitudea celor nouă, a exclamat: „Oare nu zece erau, care s-au vindecat, ceilalți nouă unde sunt?” (Luca 17, 17)? Numai unul din cei zece a venit mulțumitor, recunoscător și umil, căzând la picioarele Mântuitorului pentru darul vindecării, căruia i-a și exclamat: „Scoală-te, credința ta te-a mântuit”. Samaritanianul, deci cel care nu era iudeu, văzând vindecarea trupului său, nu a uitat să se întoarcă cu recunoștință către Binefacătorul său. Recunoștința lui este o mărturisire că ceea ce s-a întâmplat cu el este darul lui Dumnezeu, pentru care el nu a făcut nimic, ci doar l-a primit, iar cel mai mare dar pentru noi, oamenii, este sănătatea. Iar Mântuitorul s-a bucurat văzând recunoștința acestui om, dar s-a întristat văzând uitarea și nerecunoștința celorlalți nouă. Samaritanianul a dobândit nu numai tămăduirea trupezască, dar și tămăduirea sufletească, adică mântuirea sufletului. Ceilalți nouă, indiferenți, orbi și nerecunoscători, s-au mulțumit doar cu tămăduirea trupezască.

Mulți astfel de oameni suferă de boli sufletești, dar câți, oare, sunt înțelepți să strige către Mântuitorul să-i tămăduiască? Sau alții, care sunt sănătoși trupezte, nu iau aminte la bolile lor sufletești cauzate de păcat și de patimi, nu cer de la Mântuitorul tămăduire sufletească. Observând astăzi cât de mult rău cauzează omului lepra trupezască, este momentul să conștientizăm că lepra sufletească este mult mai dureroasă și păguboasă. Dacă cineva suferă de o boală trupezască și moare astfel, nu se păgubește cu nimic, ba chiar se ușurează de suferința prin care trece. Dar dacă vreun bolnav sufletește pleacă din această lume fără tămăduire sufletească, riscă pierderea mântuirii și a Împărăției Cerurilor.

Sfânta Evanghelică de astăzi ne învață să cerem de la Hristos tămăduiri sufletești și trupezte. Când suntem încercați de

astfel de boli suntem îndemnați să-L căutăm pe Hristos, dar întrebarea rămâne: „Unde îl găsim”? Pe Hristos Îl întâlnim în Sfânta Sa Biserică unde preoții Săi administrează Sfintele Taine instituite de El pentru tămăduiri sufletești și trupezte: Botezul, Maslul, Spovedania, Împărtașania... De la El am primit darul vieții, sănătatea și toate celelalte bunuri de care ne folosim în această viață și, mai mult decât atât, am primit darul mântuirii prin Răscumpărarea pe care a săvârșit-o Mântuitorul pentru noi. De aceea, se cuvine ca și noi să-i facem daruri Mântuitorului, precum credință adevărată și statornică, mulțumire, recunoștință, pocăință, despățimire, după sfatul Apostolului Pavel: „Mulțumiți totdeauna pentru toate în numele Domnului nostru Iisus Hristos” (Efeseni 5, 20)! ✨

Părintele Adrian Chiriță

MIHAI EMINESCU

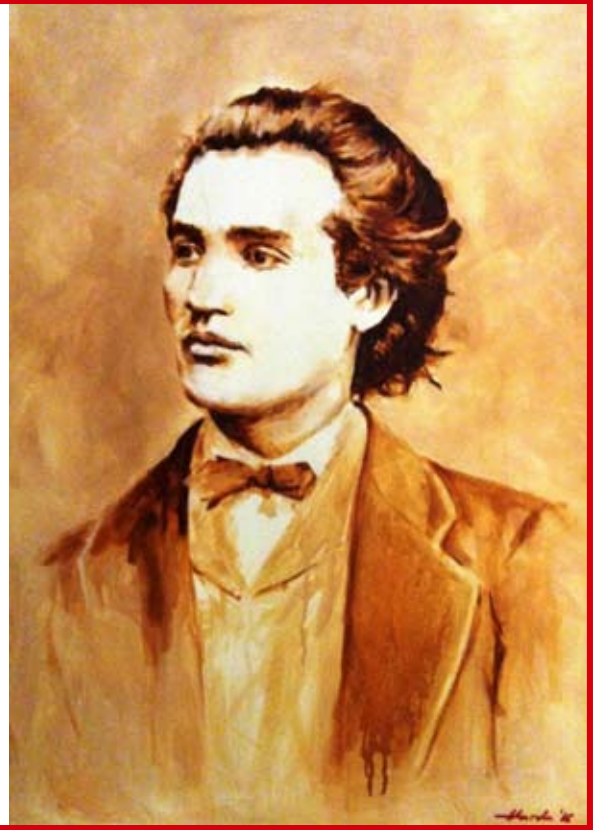
Poetul nepereche care a influențat întreaga cultură națională

O viață scurtă, 39 de ani (15 ianuarie 1850 - 15 iunie 1889). Atât a trăit Mihai Eminescu, acest geniu care a ars ca o flacără, și a dat mai cu seamă o poezie și o publicistică de neegalat. Deosebit de inteligent, cu o memorie perfectă, a asimilat mii de cărți, din diverse domenii, dar mai ales din filosofie. Personalitate extrem de complexă, inegală, așa cum mărturisea și I. L. Caragiale despre el, a fost, este și va fi apreciat, adulat, dar și contestat. Evident, oamenii mari nu sunt întotdeauna înțeleși de ceilalți, căci de cele mai multe ori aceștia nu pot vedea adevărata valoare, pentru că văd lucrurile mici din jurul acestor oameni și nu pot privi întreg tabloul în care aceștia trăiesc, creează și mișcă lumea.

Despre Eminescu s-a spus de multe ori că nu ar fi un poet creștin, din contră, că ar fi un agnostic. Este drept că a fost un căutător, vechile religii orientale fiind cercetate și admirate de Eminescu în anumite momente ale vieții sale. Dar câteva versuri, scoase din context, nu pot defini esența profund mistică și creștină a lui Mihai Eminescu. A trăit din fragedă pruncie într-un mediu atașat valorilor ortodoxiei. Multe din rudele sale s-au călugărit, iar Mihai Eminescu mergea adesea pe la mănăstiri. Dacă însă parcurgem poeziile și publicistica sa, vom constata că Biserica și credința sunt pentru el valori importante, ale omului în particular și ale neamului în general, care nu numai că definesc omul și neamul, dar fără ele personalitatea umană și ființa națională nu pot exista sau evolua.

Un fragment din publicistica lui Mihai Eminescu ne arată rolul activ și special pe care Biserica Ortodoxă l-a avut în istoria poporului român: „Biserica ortodoxă a Răsăritului a luat la români o formă deosebită de aceea a altor Biserici; ea nu e numai o comunitate religioasă, ci totodată națională. (...) la români ea a fost din capul locului o comunitate religioasă care îmblânzea prin iubire inegalitățile sociale și care făcea pentru oameni o datorie din ceea ce, în lumea modernă e un drept. Liniamentele organizării democratice a Bisericii române se arată „ab antiquo” încă. Stând cu alte Biserici în legături formale, nu de subordinație, ea a înlocuit la români, în timpii cei răi, organizația politică și economică. Astfel întâmpinăm în orașele mari biserici cari aparțineau fiecare la câte o breaslă, iar

Din anul 2010, Legea nr. 238 din 7 decembrie consfințește faptul că data de 15 ianuarie - ziua de naștere a lui Mihai Eminescu - devine Ziua Culturii Naționale. Această zi se dorește a fi una în care românii de pretutindeni îi cinstesc pe cei care, de-a lungul timpului, au contribuit la ctitorirea spiritualității și culturii noastre. În chip simbolic, Ziua Culturii Naționale coincide cu cea în care s-a născut Eminescu. Dintre cei care serbează această zi în mod deosebit vom aminti doar Academia Română și Biserica Ortodoxă Română.

în Ardeal vedem că ea a devenit totul pentru români: ea organizează și întreține învățământul primar, cel secundar clasic, ba chiar și cel real al poporului. Preotul de acolo n-a învățat numai canoanele, ci și disciplinele economiei de câmp; el e învățător și sfătuitor în interesele morale și materiale, ba chiar în cele juridice, ale poporenilor săi.

Cu toată toleranța care caracterizează în sute de ani Biserica noastră, nu e de tăgăduit că îngăduința ei răsărea din țaria ei organică. Firele vieții religioase se țeseau în tot organismul social: în familie, în școală, în relațiile economice chiar. Mănăstirile cele mari erau ateliere de industrie: se tornau litere, se țeseau materii de lână, se lucra lemnărie de toată mâna, ba erau și fonderii de turnat metale. Pe când egumenul și cei cărturari ai soborului traduceau literatura teologică în limba română, în același timp călugării necărturari se îndeletniceau cu cele mai deosebite industrii, începând cu cele agricole, sfârșind cu manufactura de lux: adevărate comunități și de credință și de muncă. Străbunii noștri au fost persecutați de către regii catolici ai Ungariei nu pentru că erau români, ci pentru că papa îi amenința pe regi cu excomunicarea dacă vor fi îngăduitori cu schismaticii. O mare parte din românii din munții despre nord a[u]

părăsit, sub Bogdan Vodă, patria lor, a Maramureșului, pentru că un rege catolic voia să le impună religia catolică. Frații noștri rămași în Ardeal au suferit veacuri întregi cele mai mari asupriți anume pentru că nu erau catolici. Habsburgii, luând stăpânirea asupra Ardealului, izbutesc în scurt timp a desființa metropolia ortodoxă de la Alba-Iulia, pe-al cărei titular [1] sfântea de drept mitropolitul din București. Prin asta produc între români dezbinarea confesională care i-a slăbit atât de mult. Tot acei Habsburgi, luând stăpânirea asupra Olteniei, încep să organizeze propaganda catolică și desigur ei ar fi izbutit să provoace o dezbinare confesională în Oltenia dacă Tratatul de la Belgrad nu-i silea să se retragă.” (Extrase din: Radu Mihai Crișan, „Eminescu interzis. Gândirea politică”, Edit. TIBO)

Să ne aplecăm deci, fie cu puritatea tinereții, fie cu experiența maturității, asupra poeziilor și publicisticii marelui Mihai Eminescu. Să nu uităm că noi suntem cei care putem să le lășăm copiilor noștri o scumpă moștenire: dragostea de cultură și valorile noastre naționale. Atâta timp cât vom mai recita poeziile lui Eminescu și cât vom vibra la adâncimile ei de emoție și rațiune, vom păstra nealterată și vom duce mai departe cultura și spiritualitatea poporului român. ❀

SFÂNTUL CUVIOS ANTONIE CEL MARE, PĂRINTELE MONAHILOR

Sfântul Cuvios Antonie cel Mare este unul dintre cei mai mari asceți ai creștinismului și a rămas în istorie drept începătorul vieții monahale. Este prăznuit în Biserica Ortodoxă la 17 ianuarie. De la el începe monahismul de obște în pustia Egiptului.

S-a născut în satul Coma din Egiptul de Mijloc, în jurul anului 251, într-o familie de creștini bogați. La vârsta de 18 ani își pierde părinții. Momentul care i-a deschis calea spre monahism este cel în care aude la biserică cuvântul Mântuitorului din Evanghelie (Matei 19, 21): „de voiești să fii desăvârșit, mergi, vinde avuțiile tale și, venind, urmează Mie”. Sf. Antonie își împarte averea sa săracilor, iar pe sora sa o încredințează unei comunități de fecioare, retrăgându-se în pustie. La început într-o colibă nu foarte departe de localitatea de obârșie, sub ascultarea unui alt ascet din zonă, mai bătrân și mai experimentat. Se luptă pentru a se lepăda de toate patimile și slăbiciunile firii omenești, să se depărteze de grija și pofta lumescă, pentru a merge pe drumul desăvârșirii.

Până la vârsta de 35 de ani își petrece viața ascetică în acea colibă de la marginea satului natal, iar apoi va trăi într-un mormânt părăsit. Alți 20 de ani îi va trăi într-o cetate părăsită, situată pe malul drept al Nilului, la locul numit Ispir.

Pe la anul 312 pornește într-o călătorie de trei zile și trei nopți spre Muntele Kolzim, ce se află în inima deșertului, în partea de est a Egiptului. Aici va întemeia mănăstirea care-i poartă numele. Până în anul 356, anul plecării Sf. Antonie din această lume, nu părăsește acest loc decât în două rânduri: o dată pentru a-și vizita ucenicii și a doua oară face o călătorie la Alexandria, pentru a-l susține pe Sf. Atanasie cel Mare în lupta sa cu erezia ariană.

Viața sa de asceză și rugăciune de la Muntele Kolzim este tulburată doar de oamenii care vin în număr foarte mare pentru a-i vindeca. Sf. Antonie le spune că Mântuitorul Iisus Hristos face minuni, Lui să se roage și să-I mulțumească, căci prin credință și rugăciune vor fi izbăviți de Domnul.

Sf. Antonie a fost un mare învățător al călugărilor, Patericul păstrându-ne până azi cuvintele sale pline de înțelepciune și adevăr. Era și un mare văzător cu duhul, căci în timp ce se ruga, a văzut sfârșitul plin de lumină al vieții prietenului său Amun, care trăia la o distanță de 13 zile de mers față de Muntele Kolzim.

Sf. Atanasie cel Mare, cel care i-a scris viața imediat după adormirea sa, spune

că Sf. Antonie a trăit până la vârsta de 105 ani și și-a cunoscut mai dinainte sfârșitul, poruncind ucenicilor săi apropiați să nu dezvăluie nimănui locul în care va fi îngropat. Aceștia au păstrat taina tot restul vieții. Cuviosul a fost omul sfințeniei, al credinței și al urmării necondiționate a cuvintelor Mântuitorului, de aceea pentru noi este astăzi un model și o culme a vieții duhovnicești într-o societate în care reperele morale sunt tot mai puține.

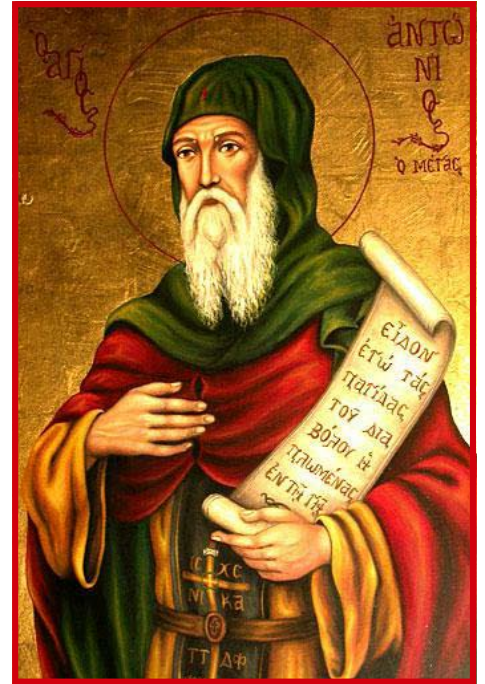
Sf. Antonie cel Mare s-a confruntat și el cu o societate ostilă creștinismului. Tocmai pentru acest motiv este pentru noi un model al păstrării credinței și al afirmării ei, indiferent de timpul în care trăim. Până astăzi el ne arată că sfințenia nu este apanajul unei generații, al unui timp din istorie, ci este răspunsul permanent al creștinului autentic, plin de iubire, credință și fapte bune, la iubirea lui Dumnezeu,

Sfântul Cuvios Maxim Mărturisitorul, apărător al lui Hristos

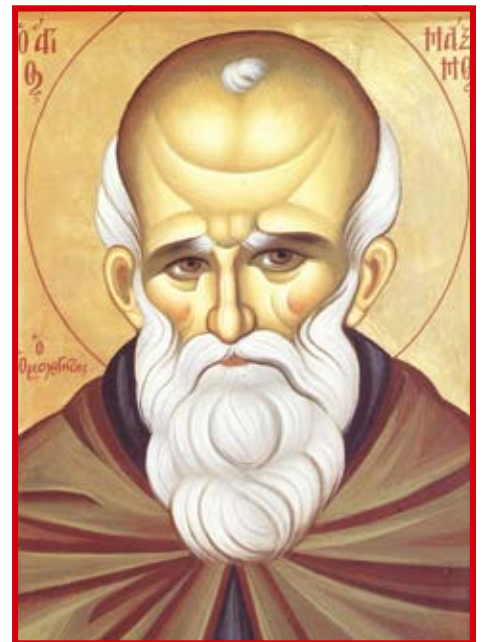
A fost un Sfânt Părinte al Bisericii, cunoscut mai ales pentru scrierile sale de mistică și ascetică, dar și ca apărător al Ortodoxiei în fața ereziei monotelismului. Prăznuirea lui în Biserica Ortodoxă se face pe 21 ianuarie și pe 13 august (mutarea moaștelor). Sf. Maxim Mărturisitorul a fost unul dintre cei mai mari teologi răsăriteni. Prin înțelepciunea sa, prin lupta sa împotriva ereziilor hristologice, prin sfințenia vieții sale și prin operele sale teologice, odoare de preț în vistieria Bisericii, a rămas până în zilele noastre model de monah și de teolog, fiind cunoscut drept sfântul care a apărat învățătura despre Hristos.

S-a născut la Constantinopol în anul 580, într-o familie nobilă și a avut parte de o educație aleasă. Pe la anul 610 împăratul Heraclie îl cheamă la curte, încredințându-i slujba de prim secretar. După trei ani, Maxim pleacă și se călugărește în Măn. Hrisopolis, lângă Constantinopol. Mai apoi pleacă la Cizic, de unde invazia persană de la anul 626 îl împinge să se refugieze la Cartagina.

Se împrietenește cu monahul Sofronie, viitorul patriarh al Ierusalimului, care deja lupta împotriva noii erezii monotelite. Patriarhul Serghie I al Constantinopolului și împăratul Heraclie au încercat să se împace cu ereticii monofiziți pe baza unui

Creatorul cerului și al pământului. Și nimic nu justifică lipsa de credință prin contextul istoric și social, secularizant și globalizant în care trăim. ✦

compromis, încheind la anul 633 un pact formal între ortodocși și monofiziți.

Când ajunge Patriarh al Ierusalimului, Sofronie publică o Epistolă Sinodală în care face distincție clară între cele două lucrări în Hristos. În anul 638, când împăratul Heraclie publică așa-numita Ecthesis, Sf. Maxim devine conducătorul luptei împotriva ereziilor. Între anii 642 și 645 el desfășoară în Africa o activitate intensă pentru întărirea episcopilor în dreapta

credință. În anul 645 poartă în Cartagina o mare dispută cu Pyrrhus, fostul patriarh monotelit al Constantinopolului, în prezența a numeroși episcopi. Convoacă mai multe Sinoade în Africa, cu scopul osândirii monotelismului. Anii 646-649 îi petrece la Roma, determinându-l pe arhiepiscopul Martin al Romei să convoace Sinodul de la Lateran, prin care se condamnă monotelismul.

În anul 648 împăratul Constans al II-lea Pogonatul dă un decret prin care oprește sub grea pedeapsă de a se mai discuta dacă în Hristos este una sau sunt două lucrări și voînțe.

În anul 653, Sf. Maxim este arestat și adus la Constantinopol, condamnat în anul 655 și exilat în Bizya, Tracia. În anul 662,

Sf. Maxim este adus din nou la Constantinopol pentru o audiere. Aici, în fața mulțimii, i se taie limba din rădăcină și mâna dreaptă, ca să nu mai poată comunica adevărul, prin scris sau viu grai. Este exilat în țara Lazilor, pe coasta Mării Negre, unde, rămas simplu monah până la sfârșitul vieții, trece la Domnul în 13 august 662, în urma chinurilor suferite. Avea 82 de ani. Tradiția spune că înainte cu puțin timp de moartea sa, sfântul a văzut cum ardeau trei lumânări deasupra mormântului său.

A luptat până la sfârșit pentru adevărurile doctrinei ale Bisericii, iar monotelismul a fost condamnat la Sinodul al VI-lea Ecumenic de la Constantinopol din 680-681.

O parte din numeroasele sale scrieri le

găsim în Filocalie. Unele din lucrările sale sunt dogmatice, altele sunt dedicate descrierii vieții contemplative, oferind ample îndrumări ascetice. Alte scrieri abordează teme de liturgică și hermeneutică. Ignorare vreme de secole de teologii apuseni, scrierile Sf. Maxim ocupă un loc special în teologia răsăriteană, Părinți precum Simeon Noul Teolog sau Grigorie Palama fiind considerați drept continuatorii direcțiilor intelectuale și spirituale ale Sfântului Maxim.

Încipând cu secolul XX, Sf. Maxim Mărturisitorul este considerat un autor de referință pentru teologia și spiritualitatea ortodoxă; în limba română de traducerea și comentarea scrierilor lui s-a ocupat părintele Dumitru Stăniloae. ❀

ROMÂNII ÎNTRE FURTUNA DIN APUS ȘI CEA DE LA RĂSĂRIT

Mihai Eminescu a fost poet, prozator și jurnalist. Opera sa politică o găsim în special în publicistica sa, activitatea jurnalistică a lui Mihai Eminescu desfășurându-se între anii 1875 și 1877 la „Curierul de Iași”, iar din 1877 la „Timpul”, oficiosul Partidului Conservator, față de care Eminescu era apropiat ideologic. În iunie 1883 se retrage din gazetărie. La 1 ianuarie 1883, la cumpăna anilor, va scrie un articol despre rostul și destinul poporului român, un popor mic, între imperii și interese contrare. Orice asemănare cu zilele noastre nu este întâmplătoare...

la uriașa ciocnire dintre lumea slavă și cea germană, gata chiar a participa – si fata favebunt, a pierdut însă tocmai în prețuia anului nou pe bărbatul care reprezenta politica ei de acțiune. Cu toate acestea nu credem ca moartea unui om, oricâtă însemnătate suspensivă ar avea pentru evenimente, să le poată înlătura cu totul.

În acest conflict, pe care viitorul îl indică cu claritate, ce se va alege de cei mici? Poporul nostru mic este pus tocmai ca o muche de despărțire între furtuna ce vine din apus pentru a întâmpina pe cea din răsărit. Oricare ar fi soarta armelor, oricare norocul războiului, oricât de înțeleaptă va fi politica micului popor, rezultatul evenimentelor va fi totuși stabilirea unei preponderanțe politice, pururea fatală nouă, chiar dacă nu ne-ar amenința cu nimicirea totală.

Oare în prețuia unor evenimente determinante pentru soarta noastră fac bine oamenii ce ne guvernă de-a pune cestiunea revizuirii Constituției? Fac bine a propune escluderea din viața

publică a elementelor celor mai luminate ale poporului, cari s-au dovedit în toți timpii a fi și cele mai patriotice, prin suprimarea colegiului I?

Nu numai că nu fac bine, dar chiar șeful acestui guvern a recunoscut-o aceasta, căci însuși tindea la amânarea reformelor, întemeindu-se pe probabilitatea evenimentelor ce bat la poarta cetății noastre. Cu toate acestea curentul fatal de înnoituri care e caracteristic pentru epoca de spoială în care trăim împinge pe majoritate la punerea unor cestiuni ce nu pot decât să turbure țara și să accentueze deosebiri de interese și de partid între oameni.

Cu părere de rău câtă să constatăm că, cu toată bătrânețea prematură a năravurilor, inteligența politică a acestei țări arată uneori semne de copilărie. Ca un sfinx mut încă și cu ochii închiși stă anul viitor înaintea noastră, dar știm bine că multe are de zis, că cumplite sunt enigmaticele ce le va rosti, că în prăpastie va cădea cel ce nu va fi în stare să le dezlege.” (*mihaieminescu.ro*) ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 15 - 22 IANUARIE 2023

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 15.01.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 29-a după Rusalii (a celor 10 leproși) - Utrenia, Sf. Liturghie
Miercuri 18.01.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 20.01.	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie
Sâmbătă 21.01.	07 ³⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 22.01.	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 32-a după Rusalii (a lui Zaheu) - Utrenia, Sf. Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI

” Dacă privim regularitatea fenomenelor lumii siderale și o comparăm cu nestatornicia sorții omeniești, am putea crede că altceva se petrece în ceruri, altceva pe pământ. Cu toate acestea, precum o lege eternă mișcă universul deasupra capetelor noastre, precum puterea gravitațiunii le face pe toate să plutească cu repejune în caos, tot astfel alte legi, mai greu de cunoscut, dar supuse aceleiași necesități, de la care nu este nici abatere, nici excepție, guvernează oamenii și societățile.

S-ar crede că cu cât cunoștințele înaintază, cu cât omul câștigă convingerea despre nimicnicia lui și despre mărimea lui Dumnezeu ar scădea deșertăciunea care este izvorul urei și al dezbinărilor; că încredințându-se că nu numai nimic este, ci chiar mai puțin decât nimic, de vreme ce viața omenirii întregi este ceva accidental și trecător pe coaja pământului, mintea lui va fi izbită cu atâta adâncime de acest mare problem încât să poată uita patimele mici cari-l mișcă, mai puțin însemnătoare decât o picătură în ocean, decât o clipă în eternitate.

Dar nu este astfel. (...)

Franța, gata a fi privitoare interesată

ISSN 2821 - 7071 ISSN-L 2821 - 7071